

Одговор на текст [Гојка Тешића „О лажима и моћима“](#)

Хијенском јату нападача, оркестрираном од стране људи који воде фирму Данграф и лист „Данас“, спреман сам да одговорим чињеницама и цифрама о новцу који су примили, без подметања и домишљања. Овај добро осмишљен напад петорице душебрижника српске хонорарне културе, преплаћених уредника и удворичких чланкописаца, нимало ме не забрињава, нити плаши. Кад два зла волшебника јавно полемишу, културна јавност прати њихове ставове и идеје и у њима ужива, одобрава их или негодује. Није уобичајено да једном од полемичара прискачу у помоћ други, као што се у овом случају, нејаком Тешићу, придружило јато брижних следбеника, који се, обузети мржњом што сам им ускратио претерано високе хонораре, спуштају толико ниско да ми вређају породицу, заборављајући на негдашњу врлину чојства, својствену многим људима нашег народа. Какве су то громаде и вихорови, и зашта се залажу, нека читаоци просуђују на основу њихових казивања, а мојој маленкости нека буде допуштено да само изнесем чињенице.

Слободан Гавриловић понавља податке које је дао „Политици“ 27. јануара ове године, јер он ништа више о томе и нема да каже. Од њега се очекује да објасни јавности Србије и Влади Републике Србије где је, на који начин и под којим условима потрошио 1,5 милијарди динара 2012. године. Реч је о огромном новцу, као и о години завршеној са губитком, који је утврдио Надзорни одбор одржан 14. јуна 2013. године. Надзорни одбор је о томе известио Владу Србије, а ја Вам у електронској форми шаљем Одлуку Надзорног одбора ради објављивања и доказа да је СГ постао губиташ у протеклој години.

Слободан Гавриловић

Пише: Радош Љушић
понедељак, 15 јул 2013 22:26

Што се тиче пословања у протеклих шест месеци мог директоровања, износим досадне али неумољиве званичне цифре, с којима је упознат Надзорни одбор на седници одржаној 11. јула 2013. Гласник је за пола године остварио добит од 44.857.026,32 динара и урадио бесплатно послове за потребе државе Србије у висини од 162.084.749,36 динара, дакле, о трошку радника овог јавног предузећа, које од државе никада нећемо наплатити! Упоредите Гавриловићево једногодишње пословање у 2012. са Љушићевим полугодишњим пословањем у 2013. години, па ће вам све бити јасно!

Господин Албијанић покушава да објасни српској јавности ко је цар Константин и од коликог је значаја књига „Тријумф хришћанства“ (94 странице), као какав Леополд Ранке, а да књигу није ни прочитао. Он упорно избегава да каже да је као директор Завода за уџбенике дао Данграфу, за исту књигу, 1.987.625 динара. Службени гласник је учествовао у штампању те књиге са 1.645.225 динара, а Данграф са само 75.000 динара према нашем прорачуну, или са 1.020.000 према накнадном њиховом обрачуна. Последња цена је произвољна и нереална, јер је у њу укључено рекламирање листа „Данас“, а не Завода и Гласника. Уговор о саиздаваштву склопљен између ове три куће, са три анекса уговора, и четвртим који је 12. јула мени достављен, а потписао га је само Албијанић али не и Душан Митровића (чије је презиме у журби, не знам зашто, погрешно откуцано као Мирковић) и Радош Љушић, уствари је уговор о спонзорству Завода и Гласника „Данасу“. Према овом уговору листу „Данас“ припало је 38.000 књига, Заводу и Гласнику по 1.000! Како ће господин Албијанић да оправда 16 тона папира датих за штампање ове књиге, с покушајем да целокупан посао са хартијом подведе под маркетиншку радњу? Овај уговор је један од бројних класичних примера штетних уговора које су склопили Слободан Гавриловић у име Гласника и Мића Албијанић у име Завода. Због овакве дарезљивости, Албијанић и Гавриловић су проглашени пријатељима „Данаса“, а не јавна предузећа која су дала новац. Отуда и кампања коју против мене оркестрирано води овај лист, будући да су текст Гојка Тешића „О понижавању људи и културе“ одбили да објаве „Политика“ и „Вечерње новости“.

Милољуб Албијанић

Допустите, молим Вас, главни уредниче, да господин Албијанић напише у „100 бројева листа Данас“ све што жели о мени и мом раду, а мени објавите само одговор на његов текст о злоупотребима у Заводу за уџбенике док је био директор. Мени ће бити довољан

Пише: Радош Љушић
понедељак, 15 јул 2013 22:26

само један одговор.

Пре него што се Албијанић усуди на обећано писање које му, иначе, не иде баш од руке, изнећу шта се све дешавало око чувене „Енциклопедије демократије“, чији је главни уредник Вукашин Павловић, сад већ бивши професор Факултета политичких наука, председник Управног одбора СГ и уредник у Заводу за уџбенике, човек са три месечне плате, можда и још неке и, богме, добар пример српског културног хонорарца. Пројекат је започет 2007, с намером да изађе у два тома у СГ, потпомогнут још и средствима Секретаријата за културу и Министарства за културу. Посебним уговором о саиздаваштву пројекат је проширен и на Завод за уџбенике, а уговор су потписали Гавриловић и Албијанић 3. септембра 2012. године, уочи њиховог разрешења. Од предвиђених 690 одредница, урађено је свега 79 (11,44%) и то прве и друге године рада на славној енциклопедији. У поменутом уговору Гласника и Завода предвиђено је да Завод обезбеди Павловићу „накнаду за уредничке и редакторске послове у висини од 1.964.225 динара.“ Колико је новца још један Гласников и Заводов хонорарац примио 2007. и 2008. године нисам могао да утврдим, али поуздано знам, и могу да докажем, да је од Завода и Албијанића добијао месечни хонорар у висини од 110.000, потом умањен на 95.000, па још једном на 85.000 динара: укупно од 2009. до 2012. године – 4.404.477 динара. Кад се месечним хонорарним примањима додају обавезе из уговора (1.964.225) и остали хонорари, цифра је скоро удвостручена, те замолите Албијанића да је саопшти јавности! А Ви, читаоци, придодајте овим подацима његову професорску плату, плату председника Гласниковог Управног одбора и Гласникове неизбежне хонораре, па ћете видети колико је овај човек зарађивао месечно! За време када је био исплаћиван од Завода, колико знам, није написана ниједна енциклопедијска одредница, нити је предата Гласнику као саиздавачу. Ово је само једна од бројних злоупотреба у Заводу за уџбенике, те ће Албијанић морати да докаже где је нестала једна милијарда и 75 милиона динара, колико је мање оставио у Заводу од оног новца што сам му предао 2008. године, о чему сам писао у „Данасу“ 8. марта ове године.

Јовица Аћин

Господине Аћину, законе о СГ нисам доносио ја већ Скупштина, и нисам ја, као ни Ви, одредио делокруг рада Гласника. Ви ме оптужује за уреднике са којима Гласник није

Пише: Радош Љушић
понедељак, 15 јул 2013 22:26

продужио уговор о хонорарном раду: „лаж је да је ма и један примао две плате“. Па, господине Аћину, Ви сте најбољи пример како је „дух мерен новцем“, па ми допустите да поновим податке. Ви сте пензионер и уредно добијате пензију државе Србије, и приде примате националну пензију од 50.000 динара. У Гласнику сте имали уредан месечни хонорар од 90.000 динара. Кад томе додамо и хонораре које сте примили 2012. године, Ваша примања у Гласнику износила су – месечно 170.296,42 динара, односно укупно 2.043.557 динара. Дакле, господине Аћину, примали сте две пензије и редован месечни додатак и приде хонораре. Па ко обмањује српску јавност, ја или Ви? Ви наводите у својој критици мог рада да сте били спремни да радите „за мање новца“. Па кад сте толико великодушни, зашто то нисте и учинили? Или се, можда, препоручујете и додворавате за будући ангажман са умањеним хонорарима!

Вредна је пажње следећа Ваша констатација: „Сумњам у сваког директора издавачке куће коме је новац важнији од књиге.“ Господине Аћину, брине ме Ваш резон о радницима, новцу и књизи. Будући да сте годинама радили у Гласнику и убирали лепе новце а да не знате да Гласник није издавачка кућа, већ да је то његова споредна делатност, прописана законима из 1992. и 2013, питам Вас, и све вама сличне душебрижнике српске хонорарне културе: како је могуће штампање књига без новца? Требало би да знате да у СГ постоје и Штампарија и Службена издања чији радници крвавим радом стварају новац, који сте Ви у сектору издаваштва неконтролисано трошили. Ви сте њих немилосрдно експлоатисали, будући да су Ваше плате и хонорари огромни у односу на њихова бедна примања. Па где се деде савест Вас пет брижних српских хонорарних интелектуалаца?

О својој плати не ћутим, господине Аћину, нити о припадностима. Она је одређена законом и износи 162.000 динара, плус минули рад. А то је мање од онога што сте Ви примали месечно у Гласнику.

Владимир Кецмановић

Рака Моравац је живописна и духовита личност, док је полуписмени књижевник

Пише: Радош Љушић
понедељак, 15 јул 2013 22:26

недуховит, неинвентиван и досадан. Кеџмановић је у једној реченици поменут, да је уредно примао по 55.000 месечно. Пошто је прећутао да каже зашта је примао хонорарну плату, рећи ћу ја: писао је кратке безвредне белешке на Гласникова издања, бледе и неверљиве, као што је и његов текст у „Данасу“. Познајем породицу Кеџмановић, али ми не допушта савест да о њој пишем, као што је некоректни књижевник урадио са мојом. Радим 38 година на Филозофском факултету и ту је моја залеђина, а не у партији. Ни са ким из „мрске Демократске странке“ нисам никада и ни око чега преговарао. Како бих волео да објавите чињенице о овој денунцијаторској тврдњи! Нушићевска је тема акција српских интелектуалаца и цркве у подршци Гавриловићу, о чему би могао да се напише роман о друштвеном интелектуалном миљеу посрнулог српског народа. Из племенитих побуда желим да поштедим два уважена имена, световно и црквено, зато о томе и не пишем. А када је реч о Господару („да сам Вучићев саветник“), придружујући се Тешићевом удворишту потпредседнику владе, требало би рећи да сте га сви ви превише поштовали, ценили и волели, да га је од Ваше превелике љубави болела глава и дању и ноћу, све до избора 2012. године. Тада сам стајао уз њега, а на којој страни сте били ви, српски интелектуални хонорарци? Па где Вам је логика, науки књижевниче – где се у истој реченици неко моли и напада! Што се тиче писмености, рећи ћу Вам оно што и врапци знају – у нашој земљи има више књижевника и књижевних награда него писмених људи у пуном смислу ове речи. И, још нешто, можда је мој одговор удворичком професору досадан због тога што сам морао да изнесем бројне цифре, а што Ви нисте морали, па, опет, нисте се прославили ни писменошћу ни духовитошћу. А када сте примали Гласников новац, примали сте га са уживањем и са осмехом, дакле без досађивања.

И, напослетку, дужан сам да одговорим на други Тешићев утук, толико празњикав и неверљив, а због тешких израза мржње непримерен професору универзитета, ма које оријентације. Разоткривен као незајажљиви хонорарац, без иједног доказа у својој одбрани, прибегао је једном писму из 2004. године и без икаква разлога ме оптужио за хапшење књижевника Радослава Петковића, као што је то недавно и злонамерно урадио и Жарко Требјешанин у „Блицу“. Избећи ћу и сада тешке речи оптужбе типа „стручњак за чистке“, да ми у гробу не би позавидели Ранковић, Крџун и Тешићеви другови. Господине Петковићу, зашто допустате да Вас многи прозивају, пуних осам година, о привођењу у полицију 2004. године? Зашто се не огласите и не кажете истину? Не можете рећи да Вам се није пружала таква прилика, нарочито у режиму Бориса Тадића и владе Мирка Цветковића. Укључите се у ову полемику и реците све што знате о мени, мом раду и мом односу према Вама? Ако Ви то не урадите, учинићу ја првом наредном приликом, и рећи ћу све, ама баш све. Стога је Ваше писмо, удворички професоре и незајажљиви хонорарцу, бесмислено, јер Ви сте преузели улогу да браните књижевника чије су интелектуалне способности знатно изнад Ваших. Пустите човека да се сам брани, уме он то боље од Вас! Ако хоће, наравно, а ако неће – и ћутање је одбрана.

Гласникови и Заводови хонорарци – „Данасови“ најамници

Пише: Радош Љушић
понедељак, 15 јул 2013 22:26
